

שְׁעוֹרְרָנוּ. מִילָא כְּשֶׁנָּה נַעֲשֶׂה
בְּתוֹךְ מְעֵי הָאִשָּׁה, שְׁהָרִי לֹא
מַצְטִיר הַזֶּרַע אֲלָא בְּתוֹךְ מְעֵי
הַנְּקֵבָה לְהַתְּפַשֵּׁט בַּהּ דִּיּוֹקָן שֶׁל
אָדָם, וְכֵן אִם אֵלֶּה חֲמֵשׁ דְּרָגוֹת
הֵם דִּיּוֹקָן שֶׁל אָדָם, בְּאִיזָה מְקוֹם
מַצְטִיר וּמִתְּפַשֵּׁט הַדִּיּוֹקָן הַזֶּה
בְּתוֹךְ הַמַּיִם הַלְלוּ?

אִם תֹּאמַר בְּתוֹךְ הַנְּקֵבָה הֵם הַיּוֹ, זֶה הָעוֹלָם הַבָּא - לֹא כֵּן! שְׁהָרִי לֹא הַצְטִיר צִיּוֹר וּדְמוּת עַד שִׁיּוּצָאוֹת הָאוֹתִיּוֹת לַחֲוֹן, וְאַחֵר כֵּן נִגְלָמוּ. וְעוֹד, שְׁהָרִי הָעוֹלָם הַבָּא הִיָּה הָאֵמֶן, שְׁכַתּוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ. הָרִי הָאֵמֶן הוּא הִיָּה.

אִם תֹּאמַר בְּנְקֵבָה שְׁלֵמְטָה - לֹא כֵּן, שְׁהָרִי טָרַם הִיָּתָה! וְכִשְׁיֻצָּאָה דְמוּת אָדָם, נִקְבְּתוּ יֻצָּאָה עִמּוֹ. הָרִי לֹא הַצְטִיר דִּיּוֹקָן שֶׁל אָדָם בַּהּ. אִם כֵּן, בְּאִיזָה מְקוֹם הַצְטִיר וְנִחְקַק הַזֶּרַע הַזֶּה לְהִיּוֹת חֲקִיקָתוֹ שֶׁל דְמוּת אָדָם? אֲלָא זֶה סוּד עֲלִיּוֹן. אָדָם הִרְאִשׁוֹן הַצְטִיר וְנִחְקַק כְּלֵי נְקֵבָה. הָאָדָם הַשְּׁנִי מִכַּח זֶרַע שֶׁל זֶה נִחְקַק וְהַצְטִיר בְּתוֹךְ הַנְּקֵבָה.

אָדָם הִרְאִשׁוֹן, חֲקִיקָה שֶׁל צִיּוֹר וּדְמוּת הַגּוֹף, לֹא הִיָּה בְּנְקֵבָה, וּבְלֵי צִיּוֹר כָּלֵל הִיָּה. וְהַצְטִיר וְנִחְקַק לְמַטָּה מִהָעוֹלָם הַבָּא, כְּלֵי זָכָר וּבְלֵי נְקֵבָה, אוֹתָן אוֹתִיּוֹת נִגְלָמוּ בְּתוֹךְ הַמַּדָּה, וְהַצְטִיר וְנִחְקַק כְּהֵן סוּד שֶׁל אָדָם. וְהָאוֹתִיּוֹת בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל בְּסִדּוֹר שְׁלֵהֵן, מִסוּד שֶׁל הָאוֹר הִרְאִשׁוֹן, הַתְּחִילוֹ לְהַחְקִיק וְלְהַצְטִיר (אוֹתִיּוֹת), וְנִזְרַע הָאוֹר הַזֶּה בְּתוֹכּוֹ תוֹךְ הַמַּדָּה. כְּשֶׁהִגִּיעַ לְתוֹךְ הַמַּדָּה וְהַפֶּךְ לְמִים בְּתוֹךְ מַיִם, הַתְּפַשֵּׁט הַרְקִיעַ בְּצִיּוֹר שֶׁל אָדָם דְמוּת כְּרִאוּי.

לְאַחַר שֶׁהִתְקַשְׁטָה הַנְּקֵבָה אֵלֶי

דָּאָדָם כְּמָה דְאַתְעֲרָנָא. תִּינַח כַּד אַתְעֲבִיד דָּא לְגוּ מְעוּי דְאַתְתָּא, דְהָא לֹא אַתְצִיר זֶרַע, אֲלָא כְּגוּ מְעוּי דְנוֹקְבָא, לְאַתְפְּשֵׁט בַּהּ דִּיּוֹקָנָא דְאָדָם, וְהֵכָא אִי אֵלִין חֲמֵשׁ דְרָגִין, אֵינּוֹן דִּיּוֹקָנָא דְאָדָם, בְּאֵן אַתְרַּ אַתְצִיר וְאַתְפְּשֵׁט הָאִי דִּיּוֹקָנָא, כְּגוּ אֵינּוֹן מַיִם.

אִי תִימָא גוּ נוֹקְבָא הוּוּ, דָּא עֲלָמָא דְאַתִּי, לָאו הֵכִי, דְהָא לֹא אַתְצִיר צִיּוֹרָא וְדִיּוֹקָנָא, עַד דְנִפְקוּ אַתּוּוֹן לְבָר, וְלִבְתָּר אַתְגְּלִימוּ. וְתוּ דְהָא עֲלָמָא דְאַתִּי הוּוּ אוּמְנָא, דְכַתִּיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ, הָא אוּמְנָא הוּוּ.

אִי תִימָא כְּנוֹקְבָא דְלִתְתָּא, לָאו הֵכִי, דְהָא עַד לֹא הָיוֹת, וְכַד נִפְקַ הָאִי דִּיּוֹקָנָא דְאָדָם, נוֹקְבִיָּה נִפְקַת בְּהִדְיָה. הָא לֹא אַתְצִיר דִּיּוֹקָנָא דְאָדָם בַּהּ. אִי הֵכִי, בְּאֵן אַתְרַּ אַתְצִיר וְאַתְגְּלִיף הָאִי זֶרַע, לְמַהוּי גְלִיפּוּ דִּיּוֹקָנָא דְאָדָם. אֲלָא דָּא רְזָא עֲלָאָה, אָדָם קְדַמָּאָה אַתְצִיר וְאַתְגְּלִיף בְּלֹא נוֹקְבָא. אָדָם תְּנִינָא, מַחֲלָא וְזֶרַעָא דְהָאִי, אַגְלִיף וְאַתְצִיר גוּ נוֹקְבָא.

אָדָם קְדַמָּאָה, גְלִיפּוּ דְצִיּוֹרָא וְדִיּוֹקָנָא דְגוּפָא, לֹא הוּוּ בְּנוֹקְבָא, וּבְלֹא צִיּוֹרָא כָּלֵל הוּוּ. וְאַתְצִיר וְאַגְלִיף לְתַתָּא מְעֲלָמָא דְאַתִּי, בְּלֹא דְכוּרָא, וּבְלֹא נוֹקְבָא, אֵינּוֹן אַתּוּוֹן אַגְלִימוּ גוּ מְשַׁחְתָּא, וְאַתְצִיר וְאַגְלִיף בְּהוּ רְזָא דְאָדָם. וְאַתּוּוֹן בְּאֵרַח מִיִּשְׂרָאֵל, בְּסִדּוֹרָא דְלְהוֹן, מְרִזָּא דְאוֹר קְדַמָּאָה, שְׁרִיאוּ לְאַתְגְּלִפָּא וְלְאַתְצִירָא, (אֲתוּוּ) וְאַזְדַּרַע הָאִי אוֹר בְּגוּיָה גוּ מְשַׁחְתָּא. כַּד מְטָא גוּ מְשַׁחְתָּא, אַתְהִדְרַ מַיָּא, גוּ מַיָּא, אַתְפְּשֵׁט רְקִיעַ צִיּוֹרָא דְאָדָם, דִּיּוֹקָנָא כְּדָקָא חֲזִי.

לְבַתָּר דְאַתְקַשְׁטָת נוֹקְבָא לְגַבִּיָּה, וְאַתְהִדְרוּ אַנְפִּין בְּאַנְפִּין, הָאִי דִּיּוֹקָנָא דְאָדָם,

וחזרו להיות פנים בפנים, הדמות
 הזו של אדם נכנסה בתשוקה אצל
 הנקבה, ושם נחקק והצטייר כמו
 הצורה שלו, ועליו כתוב (בראשית
 ה) ויולד בדמותו כצלמו וגו'. זה
 הצטייר בתוך הנקבה מה שלא
 היה אותו הראשון, שהצטייר
 אותו ראשון בתוכו במדידה
 בתוך המדה, כמו שנתבאר.

כמו זה למטה. מה כתוב למטה?
 (שם ב) והאדם ידע את חוה אשתו
 ופתה ותלד את קין. התחילה
 להוליד קוף במעיה בכח וסיוע
 של אדם, אחר שקבלה והמה
 מהקוף הזה, ולכן לא כתוב כאן
 ויולד, אלא ידע ופתה ותלד,
 ויצאה הפסלת בתוך הנקבה.
 ותוסף ללדת את אחיו את הבל,
 ובה גם לא כתוב ויולד, ואף על
 גב שמצד הזכר הוא היה. אבל
 המקטרג תשש ושבר את פחו,
 שהרי באות קוף התחילו
 האותיות להוליד.

ביון שנבררה הפסלת, התחילו
 האותיות להוליד מסוד האות
 ש"ת תקון של זכר ונקבה
 בהספמה כאחד. ואז כתוב, ויולד
 בדמותו כצלמו ויקרא את שמו
 שת, ולא כתוב ותקרא. ויקרא
 הוא, ולא היא. הוא קרא שמו
 שת. תקון זכר ונקבה כאחד שהיו
 בהספמה אחת.

עוד התגלגלו האותיות, וחזרו
 להוליד אלף של אדם, והם
 אותיות במקום שהוא הסיוס של
 שמו, ומיהו? נ'. ואחר כך ו' ולא
 ה', שהרי התעברה (הולידה) בהבל.
 ולכן נטל אות אחרת אחריו ו',
 סים בראשית של שת ש', ונקרא
 אנוש.

אנוש, מה בין השם הזה לשם של
 אדם? אלא אנוש לא היה בתקף,
 הוא היה בתקונם של הראשונים,
 (תהלים ח) מה אנוש כי תזכרנו.

עאל בתיאובתא לגבי נוקבא, ותמן אגליף
 ואתציר כגוונא דיליה, ועליה כתיב (בראשית ה)
 ויולד בדמותו כצלמו וגו', האי אתציר גו
 נוקבא, מה דלא הוה ההוא קדמאה, דאתציר
 (ר"א ל"ג יג) ההוא קדמאה בגויה במדידו גו
 משחתא כמה דאתמר.

כגוונא דא לתתא. לתתא מה כתיב, (בראשית ד)
 והאדם ידע את חוה אשתו ופתה
 ותלד את קין, שריאת קוף לאולדא, במעאה,
 בחילא וסיועא דאדם לבתר דהא קבילת
 זוהמא מגו האי קוף. ועל דא לא כתיב הכא
 ויולד, אלא ידע ופתה ותלד, ונפק פסולת גו
 נוקבא.

ותוסף ללדת את אחיו את הבל, ובהאי נמי
 לא כתיב ויולד, ואף על גב דמסטרטא
 דדכוורא הוה. אבל מקטרגא תשש ותבר
 חיליה, דהא באת קוף שריאו (דף קס"ח ע"א)
 אתוון לאולדא.

ביון דאתבריר פסולת, שריאו אתוון לאולדא
 מרזא דאת ש"ת. תקוונא דכר ונוקבא.
 באסתפמותא כחדא. וכדין כתיב ויולד
 בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת, ולא
 כתיב ותקרא. ויקרא איהו, ולא איהי. איהו
 קרא שמה שת, תקוונא דכר ונוקבא כחדא,
 דהוה באסתפמותא חדא.

תו אתגלגלו אתוון, ואהדרו לאולדא אלף
 דאדם, ואינון אתוון באתר דאיהו סיוס
 שמה. ומאן איהו. נ', ולבתר ו' לא ה', דהא
 אתעדיאת (נ"א אתיילדת) בהבל. בגין כן נטיל את
 אחרא אבתריה ו', סיים בשירותא דשת ש',
 ואקרי אנוש.

אנוש מה בין שמה דא לשמה דאדם. אלא
 אנוש לאו איהו בתקפא הוה, תקוונא